SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 14. decembra 2004*

V zadevi T-332/02,

Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. Snc, s sedežem v Trstu (Italija),

Livio Danielis, stanujoč v Trstu,

Domenico D'Alessandro, stanujoč v Trstu,

ki jih zastopa G. Leone, odvetnik,

tožeče stranke,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo sprva zastopala X. Lewis in E. Amorosi, zastopnika, nato pa X. Lewis skupaj z G. Bambarom, odvetnikom, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije REM 14/01 z dne 28. junija 2002, s katero je bil zavrnjen zahtevek Italijanske republike, naj se tožečim strankam odpustijo uvozne dajatve, in podredni ugotovitveni predlog, naj se odpusti carinski dolg v delu, ki ustreza navedenim dajatvam,

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi P. Lindh, predsednica, R. García-Valdecasas in J. D. Cooke, sodnika,
sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in javne obravnave z dne 29. junija 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Skupnostni tranzit je carinska ureditev, katere namen je olajšati gibanje blaga znotraj Skupnosti. Ta ureditev, ki obsega zunanji in notranji skupnostni tranzitni postopek, zlasti omogoča, da se blago, ki prispe na carinsko ozemlje Skupnosti, prepelje s kraja

vnosa v Skupnost v namembni kraj brez ponovnega opravljanja carinskih formalnosti med prehodom iz ene države članice v drugo. Iz člena 1(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 222/77 z dne 13. decembra 1976 o skupnostnem tranzitu (UL 1977, L 38, str. 1), ki se je uporabljala v času nastanka dejstev te zadeve, izhaja, da se v okviru zunanjega tranzitnega postopka Skupnosti v smislu člena 9 in 10 Pogodbe ES (ki sta postala člena 23 in 24 ES) prevaža večinoma blago s poreklom iz tretjih držav, ki v državah članicah Skupnosti ni v prostem prometu.

2 Na podlagi člena 12 navedene uredbe mora biti za vsako blago, da bi se prevažalo v okviru zunanjega tranzitnega postopka Skupnosti, sestavljena deklaracija T 1. To deklaracijo podpiše oseba, ki zaprosi za izvedbo operacije ali njen pooblaščeni zastopnik, uradu odhoda pa jo predloži v najmanj treh izvodih, skupaj s prevoznim listom in drugimi dodatnimi dokumenti. Prevoz blaga morajo spremljati izvodi dokumenta T 1, ki jih urad odhoda vrne glavnemu zavezancu ali njegovemu zastopniku (člen 19(1)).

3 V členu 11(a) Uredbe št. 222/77 je določeno, da izraz „glavni zavezanec" pomeni osebo, ki osebno ali prek pooblaščenega zastopnika z deklaracijo, ki jo preverijo carinski organi, zaprosi za izvedbo skupnostne tranzitne operacije in je tako pri pristojnih organih odgovorna za pravilno izvedbo te operacije. Glavni zavezanec je odgovoren za predložitev nedotaknjenega blaga namembnemu carinskemu uradu v predpisanem roku, pri čemer je dolžan upoštevati ukrepe ugotavljanja istovetnosti pristojnih organov, ter za spoštovanje določb skupnostnega tranzitnega postopka in tranzita v vseh državah članicah, skozi katere poteka prevoz (člen 13(a) in b)).

4 V členu 36(1) Uredbe št. 222/77 je določeno, da država članica, kadar se ugotovi, da je v njej med skupnostnim tranzitom ali v zvezi z njim prišlo do kršitve ali

nepravilnosti, ta v skladu s svojimi zakoni in z drugimi predpisi, ne da bi to posegalo v kazenski pregon, izterja carine in druge dajatve, ki se lahko izterjajo.

5 V Uredbi Sveta (EGS) št. 2144/87 z dne 13. julija 1987 o carinskem dolgu (UL L 201, str. 15) je določeno, da carinski dolg ob uvozu med drugim nastane, če se blago, ki je zavezano uvoznim dajatvam, odstrani izpod carinskega nadzora v okviru začasne hrambe tega blaga ali njegovega vnosa v carinski postopek, ki zajema carinski nadzor (člen 2(1)(c)).

6 V členu 4 Uredbe Sveta (EGS) št. 1031/88 z dne 18. aprila 1988 o določitvi oseb, zavezanih plačilu carinskega dolga (UL L 102, str. 5), je določeno:

„1. Kadar carinski dolg nastane na podlagi člena 2(1)(c) Uredbe [...] št. 2144/87, je oseba, ki je zavezana plačilu tega dolga, tista oseba, ki je odstranila blago izpod carinskega nadzora.

Plačilu tega dolga so v skladu z veljavnimi predpisi v državah članicah solidarno zavezane tudi:

a) osebe, ki so sodelovale pri odstranitvi blaga izpod carinskega nadzora, in osebe, ki so zadevno blago pridobile ali posedovale;

b) vse druge osebe, ki so odgovorne za to odstranitev.

2. Poleg tega je plačilu carinskega dolga solidarno zavezana oseba, ki mora izpolniti obveznosti, ki izhajajo iz začasne hrambe blaga, zavezanega carinskim dajatvam, ali uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo dano to blago."

7 Carinski predpisi Skupnosti predvidevajo možnost popolnega ali delnega povračila plačanih uvoznih ali izvoznih dajatev oziroma odpusta zneska carinskega dolga. Pogoji za odpust dajatev, ki veljajo v obravnavanem primeru, so bili določeni v členu 13 Uredbe Sveta (EGS) št. 1430/79 z dne 2. julija 1979 o povračilu ali odpustu uvoznih ali izvoznih dajatev (UL L 175, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 3069/86 z dne 7. oktobra 1986 o spremembi Uredbe št. 1430/79 (UL L 286, str. 1). V tej določbi je določeno:

„1. Uvozne dajatve se lahko vrnejo ali odpustijo v posebnih primerih [...], ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za goljufivo ravnanje niti za očitno malomarnost udeleženega.

[...]"

8 V členu 8(1)(b) Uredbe št. 2144/87 je določeno, da carinski dolg – razen izjemoma, kar pa ne velja za ta spor – preneha obstajati z zaplembo blaga.

Dejansko stanje

9 Tožeče stranke so družba z neomejeno odgovornostjo v likvidaciji Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. (v nadaljevanju: Nordspedizionieri), ki so jo ustanovili carinski posredniki in ima sedež v Trstu (Italija), ter družbenika L. Danielis in D. D'Alessandro, ki zanjo odgovarjata solidarno in neomejeno.

10 Družba Nordspedizionieri je 30. oktobra 1991 na zahtevo podjetja Cumberland Ltd pri carinskem organu na Fernetičih (Italija) predložila deklaracijo za zunanji skupnostni tranzit. Ta deklaracija se je nanašala na pošiljko 1400 paketov, to je 12.620 kg kartonske embalaže, kupljene pri slovenskem podjetju Proexim Export-Import, ki je bila namenjena v Španijo. Družba Nordspedizionieri je 5. novembra 1991 predložila deklaracijo za zunanji skupnostni tranzit, ki je bila enaka deklaraciji z dne 30. oktobra, razen glede količine poslanih paketov kartonske embalaže, ki jih je bilo 1210, s skupno težo 12.510 kg. Ta družba je 16. novembra 1991 predložila tretjo tranzitno deklaracijo za 1500 paketov kartonske embalaže, to je 12.842 kg. Pri vseh treh operacijah se je prevoz opravljal s slovenskim tovornjakom z isto registrsko tablico.

11 Ko so bile izpolnjene carinske formalnosti za tretjo navedeno operacijo, je tovornjak dobil dovoljenje za nadaljevanje poti. Kmalu zatem je direktor carinskega urada na Fernetičih od finančne policije parkirne ploščadi na tem območju zahteval, naj pregleda tovor na tovornjaku. Finančna policija je tovornjak, ki je že zapustil carinsko območje, zasledovala in prestregla nekaj kilometrov od meje. Tovornjak se je v spremstvu vrnil na carinski urad na Fernetičih, kjer so ga pregledali. Pri pregledu so ugotovili, da kartonska embalaža ni prazna, kot je bilo navedeno v tranzitni

deklaraciji, temveč so bile v njej cigarete. Našli so 8190 kg tujih cigaret s poreklom zunaj Skupnosti, porazdeljenih v 819 paketov. Voznik tovornjaka C je bil pridržan, tovornjak in tovor ter dokumente, najdene pri vozniku, pa so zasegli.

12 Med preiskavo, ki so jo italijanski carinski organi izvedli v sodelovanju s slovenskimi, so ugotovili, da je C sodeloval tudi pri treh podobnih operacijah tihotapljenja cigaret, pri katerih sta bili uporabljeni tranzitni deklaraciji z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991, ki ju je sestavila družba Nordspedizionieri, ter deklaracija, ki jo je 16. septembra 1991 predložila družba Centralsped Srl. Preiskava v zvezi s prevozoma 30. oktobra in 5. novembra 1991 je pokazala, da sta bila slovenskim carinskim organom prijavljena tovora, ki sta vsebovala predvsem tobačne izdelke, nato pa sta bila ista tovora v Italijo uvožena kot pošiljki kartonske embalaže. Tovornjak je po ureditvi carinskih formalnosti na mejnem prehodu Fernetiči nadaljeval pot v drug namembni kraj, kot je bil naveden na carinskih deklaracijah, tovor pa so skrivaj raztovorili v Italiji.

13 Italijanski organi so med preiskavo zadevnih operacij tihotapljenja v Bareggiu (Milano, Italija) odkrili skladišče tobačnih izdelkov. Policija je med preiskavo tega skladišča 8. aprila 1992 zasegla 801 karton, to je 8010 kg cigaret.

14 Tožeče stranke so 16. oktobra 1992 od davčne službe glavnega carinskega urada v Trstu kot glavni zavezanci skupnostnega tranzita za operaciji 30. oktobra in 5. novembra 1991 prejele odredbo za plačilo dajatev v višini 2.951.462.300 ITL, od tega 2.501.239.200 ITL dajatev in 450.223.100 ITL obresti, za 1700 kartonov ali 17.000 kg tujih tobačnih izdelkov, ki niso bili zakonito uvoženi in dani v prosti promet na

carinskem ozemlju Skupnosti. Ker so italijanski carinski organi tovor z dne 16. novembra 1991 zasegli, še preden je bil dan v prosti promet, zanj tožečim strankam ni bilo naloženo plačilo carine.

15 Tožeče stranke so 28. oktobra 1992 vložile ugovor zoper odredbo carinskih služb italijanske uprave za finance z dne 16. oktobra 1992. Tribunale civile e penale di Trieste (Italija) je s sodbo, razglašeno 12. septembra 1994, izpodbijano odredbo razglasilo za nično. Corte d'appello di Trieste je s sodbo, razglašeno 5. septembra 1996, navedeno sodbo spremenilo ter družbi Nordspedizionieri in njenima družbenikoma – njima podredno, vendar solidarno za vse – naložilo plačilo zneska 2.951.462.300 ITL, navedenega v sporni odredbi. Corte suprema di cassazione je s sodbo, razglašeno 26. januarja 1999, zavrnilo tožbo, ki so jo tožeče stranke vložile zoper sodbo Corte d'appello.

16 Preiskovalni sodnik pri Tribunale civile e penale di Trieste je 14. januarja 1994 izdal sklep o ustavitvi kazenskih postopkov, ki so bili zaradi prometa s pretihotapljenimi cigaretami uvedeni proti G. Baldiju, družbeniku družbe Nordspedizionieri in avtorju treh tranzitnih deklaracij, ki jih je izdala družba Nordspedizionieri in so bile uporabljene v zadevnih operacijah tihotapljenja.

17 Tožeče stranke so 14. novembra 2000 pri službah Komisije vložile zahtevek za odpust dajatev, katerih plačilo so zahtevali italijanski carinski organi. Italijanski organi so 4. junija 2001 Komisiji predložili zahtevek za odpust carinskih dajatev v znesku 497.598.687 ITL, kar je 256.983,63 eura.

18 Komisija je z dopisom z dne 18. decembra 2001 italijanske organe zaprosila za dodatne informacije. Ti so z dopisom z dne 11. februarja 2002 potrdili, da je znesek dajatev, za katere se je zahteval odpust, znašal 497.589.687 ITL.

19 Komisija je 28. junija 2002 sprejela odločbo o zavrnitvi zahtevka Italijanske republike z dne 4. junija 2001 za odpust carinskega dolga, ki bi ga morale plačati tožeče stranke (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Komisija je ugotoviła, da v obravnavani zadevi ni šlo za poseben položaj, ki bi izhajal iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za goljufivo ravnanje niti za očitno malomarnost tožečih strank, v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79, ter da odpust uvoznih dajatev, ki znašajo 256.983,63 eura, kar je 497.589.687 ITL, ni utemeljen.

Postopek in predlogi strank

20 Tožeče stranke so tožbo vložile v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 30. oktobra 2002.

21 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (peti senat) odločilo začeti ustni postopek. Na podlagi ukrepov procesnega vodstva je Sodišče prve stopnje Komisijo pozvalo, naj predloži določene dokumente. Komisija je tej zahtevi ugodila v predpisanem roku.

22 Stranke so ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje podale na javni obravnavi 29. junija 2004.

23 Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

— razglasi ničnost izpodbijane odločbe in razglasi, da je odpust zahtevanih uvoznih dajatev v tem primeru dopusten;

— podredno ugotovi, da je odpust dajatev dopusten za carinski dolg, ki se nanaša na 8010 kg tujih tobačnih izdelkov, ki so jih italijanski organi zaplenili 8. aprila 1992 v skrivnem skladišču v kraju Bareggio;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi nedopustnost zahtevka tožečih strank, ker izpodbijajo natančen znesek carinskega dolga in Sodišču prve stopnje predlagajo, naj prizna njihovo pravico do odpusta carinskih dajatev za 8010 kg zaplenjenega tobaka;

— tožbo v preostalem zavrne kot neutemeljeno;

— tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

I – *Predlogi za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe*

25 Tožeče stranke v utemeljitev predlogov za razglasitev ničnosti navajajo dva tožbenena razloga, in sicer več vsebinskih napak v izpodbijani odločbi in obstoj

posebnega položaja ter neobstoj goljufivega ravnanja in očitne malomarnosti v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79.

A – *Prvi tožbeni razlog: več vsebinskih napak v izpodbijani odločbi*

26 Tožeče stranke trdijo, da vsebuje izpodbijana odločba več napak. Tako navajajo, da nista pravilna opis pregleda tovora, na katerega se nanaša carinska deklaracija z dne 16. novembra 1991, in trditev, da so tožeče stranke zaprosile za odpust carinskih dajatev le v višini 497.589.687 ITL.

1. Pregled operacije z dne 16. novembra 1991

Trditve strank

27 Tožeče stranke poudarjajo, da je v uvodni izjavi 4 izpodbijane odločbe navedeno, da je carinski urad na Fernetičih zahteval, naj finančna policija pregleda tovor, na katerega se je nanašala deklaracija z dne 16. novembra 1991. Trdijo, da carinski organi v resnici niso opravili pregleda blaga na carinskem območju ob predložitvi tranzitne deklaracije, temveč so se odločili, da ga bodo preverili po odhodu tovornjaka, to pomeni po zaključku carinskih formalnosti.

28 Komisija poudarja, da italijanska policija tovornjaka, ki je opravljal prevoz blaga in na katerega se je nanašala carinska deklaracija z dne 16. novembra 1991, ni zasledovala takoj po zaključku carinskih postopkov, temveč šele po tem, ko je ugotovila, da je tovornjak odpeljal.

Presoja Sodišča prve stopnje

29 Treba je poudariti, da je v uvodni izjavi 4 izpodbijane odločbe navedeno samo naslednje: „Carinski urad [na Fernetičih] je naročil finančni policiji, naj pregleda tovor, na katerega se je nanašala [deklaracija z dne 16. novembra 1991] in za katerega se je izkazalo, da so ga sestavljale izključno cigarete. Blago je bilo zaseženo, voznik tovornjaka pa je bil pridržan." Iz te kratke trditve ne izhaja, da je do pregleda tovora prišlo ob predložitvi deklaracije ali na carinskem območju ali pred zaključkom carinskih formalnosti. Ker ni sporno, da je pregled opravila finančna policija na zahtevo direktorja carinskega urada na Fernetičih, je treba ugotoviti, da v uvodni izjavi 4 izpodbijane odločbe ni napačno ugotovljeno dejansko stanje.

30 Zato je treba ta očitek zavrniti.

2. Znesek zahtevanega odpusta dajatev

Trditve strank

31 Tožeče stranke trdijo, da je v izpodbijani odločbi napačno navedeno, da so zahtevale odpust carinskih dajatev v višini 497.589.687 ITL. Po njihovem mnenju iz njihovega zahtevka z dne 14. novembra 2000, naslovljenega Komisiji, izhaja, da so zaprosile za

odpust celotnega zneska, ki se je od njih zahteval 16. oktobra 1992 z odredbo italijanskih carinskih organov, to je 2.951.462.300 ITL. Tožeče stranke v tej zvezi trdijo, da bi lahko vsebinska napaka, ki jo je naredila Komisija, vplivala na obseg spora, ker je bil eden od razlogov, ki so upravičevali odobritev zahtevanega odpusta, prav visok znesek zadevnega davčnega dolga in gospodarsko breme, ki jim ga nalaga. Ta napaka bi torej vplivala na samo obrazložitev odločbe. Tožeče stranke prav tako trdijo, da natančna določitev predmeta vsakega spora ne more biti predmet samovoljne presoje in da mora biti natančni znesek gospodarskega spora pravilno določen na vseh stopnjah postopka.

32 Komisija trdi, da očitek o domnevni napaki pri izračunu zneska carinskega dolga ni dopusten, ker tožeče stranke s tem sredstvom izpodbijajo znesek carinskega dolga, ki so ga ocenili italijanski organi.

Presoja Sodišča prve stopnje

33 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je edini namen določb člena 13(1) Uredbe št. 1430/79 omogočiti gospodarskim subjektom oprostitev plačila dajatev, ki so jim zavezani, če so izpolnjeni določeni posebni pogoji in če niso ravnali malomarno ali goljufivo, in ne, da se izpodbija obstoj carinskega dolga (sodbi Sodišča z dne 12. marca 1987 v zadevi Cerealmangimi in Italgrani proti Komisiji, 244/85 in 245/85, Recueil, str. 1303, točka 11, ter z dne 6. julija 1993 v zadevi CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, C-121/91 in C-122/91, Recueil, str. I-3873, točka 43, sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 2002 v zadevi Hyper proti Komisiji, T-205/99, Recueil, str. II-3141, točka 98).

34 Za določitev obstoja in natančnega zneska dolga so pristojni nacionalni organi. Zahtevki, predloženi Komisiji na podlagi člena 13 Uredbe št. 1430/79, se namreč ne nanašajo na vprašanje, ali so nacionalni carinski organi pravilno uporabili materialnopravne določbe carinskega prava. Sodišče prve stopnje opozarja, da je odločbe, ki so jih sprejeli ti organi, mogoče izpodbijati pred nacionalnimi sodišči, ta pa lahko zadevo predložijo Sodišču na podlagi člena 234 ES (sodba Sodišča prve stopnje z dne 16. julija 1998 v zadevi Kia Motors in Broekman Motorships proti Komisiji, T-195/97, Recueil, str. II-2907, točka 36, in navedena sodba Hyper proti Komisiji, točka 98).

35 Navedenih ugotovitev ne morejo izpodbiti trditve tožečih strank, da mora biti omogočeno, da je natančna določitev gospodarskega zahtevka, ki je predmet vsakega tovrstnega spora, predmet razprave na vseh stopnjah postopka. Ta trditev prezre razdelitev pristojnosti na carinskem področju med nacionalnimi organi in Komisijo ter posebnosti in omejitve mehanizma za odpust ali povračilo carinskih dajatev, določene v členu 13(1) Uredbe št. 1430/79.

36 Na podlagi navedenega je treba zaključiti, da očitek o domnevni napaki v izpodbijani odločbi glede zneska odpusta, ki ga zahtevajo tožeče stranke, ni dopusten, ker tožeče stranke z njim izpodbijajo izračun natančnega zneska carinskega dolga.

37 V vsakem primeru je treba ugotoviti, da izpodbijana odločba ne vsebuje nobene vsebinske napake, s tem da navaja, da so tožeče stranke zaprosile za odpust zneska 497.589.687 ITL, kar ustreza carinskim dajatvam, ki so jih od njih zahtevali italijanski organi. Zadevni znesek je znesek, ki je naveden na zahtevku Italijanske republike z dne 4. junija 2001 in je bil pozneje na zahtevo Komisije potrjen v dopisu italijanskih organov z dne 11. februarja 2002. V nasprotju s trditvami tožečih strank dejstvo, da v izpodbijani odločbi ni navedeno, da so zaprosili za odpust celotnega davčnega dolga, ki so ga od njih zahtevali italijanski organi, ne bi smelo vplivati niti

na presojo o obstoju posebnega položaja niti na obrazložitev izpodbijane odločbe. Prvič, ta davčni dolg je poleg carinskih dajatev vključeval DDV in trošarino, ki nista predmet postopka odpusta, določenega v členu 13 Uredbe št. 1430/79. Drugič, ker so nacionalni organi zahtevek predložili Komisiji in glede na izključno pristojnost teh organov za določitev carinskega dolga, je znesek, za katere se je zahteval odpust, tisti, ki so ga navedli nacionalni organi.

38 Zato je treba ta očitek zavrniti.

39 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

B – *Drugi tožbeni razlog: obstoj posebnega položaja ter neobstoj goljufivega ravnanja in očitne malomarnosti v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79*

1. Uvodne ugotovitve

40 Treba je opozoriti, da člen 13(1) Uredbe št. 1430/79 v skladu z ustaljeno sodno prakso vsebuje splošno klavzulo pravičnosti, katere namen je zajeti druge položaje od tistih, ki so bili najpogosteje ugotovljeni v praksi in bi lahko bili ob sprejetju te uredbe predmet posebne ureditve (sodba Sodišča z dne 15. decembra 1983 v zadevi Schoellershammer proti Komisiji, 283/82, Recueil, str. 4219, točka 7, zgoraj navedena sodba Cerealmangimi in Italgrani proti Komisiji, točka 10, sodbi Sodišča z dne 26. marca 1987 v zadevi Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, 58/86, Recueil, str. 1525, točka 22, in z dne 18. januarja 1996 v zadevi SEIM, C-446/93, Recueil, str. I-73, točka 41, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 4. julija

2002 v zadevi SCI UK proti Komisiji, T-239/00, Recueil, str. II-2957, točka 44). Ta določba naj bi se uporabila, če so okoliščine, ki označujejo razmerje med gospodarskim subjektom in upravo, take, da temu subjektu ni pravično naložiti škode, ki je navadno ne bi utrpel (zgoraj navedeni sodbi Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons proti Komisiji, točka 22, in SCI UK proti Komisiji, točka 50).

41 Na podlagi člena 13 Uredbe št. 1430/79 morata biti kumulativno izpolnjena dva pogoja, da se lahko izvede odpust uvoznih dajatev, in sicer obstoj posebnega položaja in neobstoj goljufivega ravnanja ali očitne malomarnosti zadevnega gospodarskega subjekta (sodbi Sodišča z dne 26. novembra 1998 v zadevi Covita, C-370/96, Recueil, str. I-7711, točka 29, in z dne 7. septembra 1999 v zadevi De Haan, C-61/98, Recueil, str. I-5003, točka 42, ter zgoraj navedena sodba SCI UK proti Komisiji, točka 45).

42 Prav tako je treba poudariti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso, da ima Komisija pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, kadar sprejme odločbo na podlagi splošne klavzule pravičnosti iz člena 13 Uredbe št. 1430/79 (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1995 v zadevi France-aviation proti Komisiji, T-346/94, Recueil, str. II-2841, točka 34; z dne 17. septembra 1998 v zadevi Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, T-50/96, Recueil, str. II-3773, točka 60, in z dne 18. januarja 2000 v zadevi Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, T-290/97, Recueil, str. II-15, točki 46 in 78). Treba je opozoriti tudi na to, da sta povračilo ali odpust uvoznih dajatev, ki se lahko odobrita samo pod določenimi pogoji in v posebej določenih primerih, izjema od splošne ureditve uvoza in izvoza ter da je zato treba določbe, ki predvidevajo tako povračilo ali odpust, razlagati ozko (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1999 v zadevi Söhl & Söhlke, C-48/98, Recueil, str. I-7877, točka 52, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. februarja 2004 v zadevi Aslantrans proti Komisiji, T-282/01, Recueil, 2004, str. II-693, točka 55).

2. Obstoj posebnega položaja

43 Tožeče stranke trdijo, da so se znašle v posebnem položaju v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79. Trdijo, prvič, da so italijanski organi namenoma dopustili, da je prišlo do zadevnega tihotapljenja, da bi razkrili tihotapsko mrežo; drugič, da so bile žrtve goljufije, ki presega poslovno tveganje, ki je po navadi povezano z njihovo poklicno dejavnostjo; tretjič, da carinski organi niso izpolnili svojih obveznosti nadzora carinskih operacij; četrtič, da jim je bil onemogočen nadzor nad prevozi, in končno, petič, da Komisija v izpodbijani odločbi ni uravnotežila obstoječih interesov.

a) Domnevna predhodna seznanjenost italijanskih organov s tihotapljenjem

Trditve strank

44 Tožeče stranke poudarjajo, da izvira zadevna obveznost iz preiskave, ki so jo izvedli carinski organi, ti pa so bili verjetno seznanjeni z dejstvi.

45 Tožeče stranke opozarjajo, da je C 16. septembra 1991 opravil prvi prevoz, katerega namembni kraj je bil Irun (Španija), na podlagi tranzitnega dokumenta Skupnosti, ki ga je izdala družba Centralsped. Ta tranzitni dokument je carinski urad na Fernetičih pregledal in potrdil 20. septembra 1991 ob prejetju petega izvoda dokumenta T 1, carinskemu območju v Trstu pa ga je poslal 5. decembra 1991. Tožeče stranke trdijo, da ta potrditev očitno ni bila pravilna.

46 Tožeče stranke prav tako opozarjajo, da je bil prevoz z dne 16. novembra 1991 pregledan na zahtevo carinskih organov na Fernetičih, potem ko je tovornjak odpeljal iz carinskega območja, zaradi česar je bilo treba tovornjak najprej zasledovati in prestreči. Tožeče stranke trdijo, da se prevozov nikoli ne sme ustaviti potem, ko zapustijo carinsko območje, razen ko je finančna policija že seznanjena z obstojem tihotapskih dejanj. Tožeče stranke navajajo, da je na podlagi tega dejstva mogoče sklepati, da cigarete niso bile odkrite po naključju, med naključnim pregledom blaga na carini, temveč da je bila finančna policija obveščena o pravi vsebini zadevnega tovora.

47 Tožeče stranke ugotavljajo tudi, da je finančna policija v nedeljo 17. novembra 1991, torej manj kot 24 ur po pregledu tovornjaka in preden je bil C sploh zaslišan, odšla v Brescio (Italija), kjer je preiskala stavbo, v kateri je prebivala oseba, ki je bila pozneje obdolžena zaradi sodelovanja pri tihotapljenju cigaret.

48 Poleg tega tožeče stranke navajajo, da je bil tovor, ki se je prevažal 30. oktobra in 5. novembra 1991, pravilno prijavljen slovenskim carinskim organom kot kartoni s tujimi tobačnimi izdelki. Tožeče stranke trdijo, da so slovenski organi v okviru Sporazuma o vzajemni administrativni pomoči, ki sta ga Italija in Jugoslavija sklenili 16. novembra 1965 in je veljal ob nastanku dejanskega stanja, obvestili italijanske organe o obstoju tega občutljivega blaga v tovoru, ki ga je prevažal C.

49 Tožeče stranke iz navedenih okoliščin sklepajo, da so bili italijanski organi seznanjeni, da je C opravljal tihotapske posle, ter so, da bi odkrili in pridržali vse sodelujoče v tej tihotapski mreži, namenoma dopustili, da so bile kršitve storjene, s tem da so dovolili, da sta se opravila dva prevoza, za katera so tožeče stranke ob nepoznavanju dejstev in torej v dobri veri izdale tranzitna potrdila Skupnosti. Tožeče stranke v tej zvezi navajajo, da je Sodišče prve stopnje priznalo, da je bil odpust uvoznih dajatev upravičen pri goljufiji, storjeni v postopku zunanjega skupnostnega tranzita, v katerem je bila carinska uprava seznanjena z zadevnim nezakonitim ravnanjem (sodba Sodišča prve stopnje z dne 7. junija 2001 v zadevi

Spedition Wilhelm Rotermund proti Komisiji, T-330/99, Recueil, str. II-1619). Prav tako poudarjajo, da je Sodišče razsodilo, da potrebe preiskave, ki jo izvedejo carinski ali policijski organi, ob neobstoju vsakršnega goljufivega ravnanja ali malomarnosti zavezanca in če ta ni bil obveščen o poteku preiskave, vzpostavljajo poseben položaj v smislu člena 13(1) Uredbe št. 1430/79 (zgoraj navedena sodba De Haan, točka 53).

50 Komisija meni, da položaj tožečih strank ni primerljiv s položajem tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena navedena zgoraj navedena sodba De Haan. Opozarja, da so bili carinski organi v tej zadevi seznanjeni s tihotapljenjem in so namerno organizirali nadzorovano dostavo, medtem ko se je tihotapljenje v tej zadevi odkrilo naključno med rednim carinskim pregledom ob predložitvi tranzitnih deklaracij carini.

Presoja Sodišča prve stopnje

51 Treba je opozoriti, da lahko potrebe preiskave, namenjene identificiranju in prijetju storilcev ali sostorilcev izvedene goljufije ali poskusa, upravičujejo zavestno opustitev, v celoti ali delno, obveščanja glavnega zavezanca o preiskavi, čeprav ta ne bi bil z ničimer vpleten v goljufiva ravnanja (zgoraj navedena sodba De Haan, točka 32). Zato lahko nacionalni organi upravičeno zavestno dopustijo, da se storijo kršitve ali nepravilnosti, da bi lažje razkrili mrežo, identificirali tihotapce in pridobili ali zbrali dokaze. Vendar bi bila naložitev carinskega dolga zavezancu, ki izhaja iz teh možnosti, povezanih s pregonom kršitev, v nasprotju s ciljem klavzule pravičnosti, saj zavezanca postavlja v izreden položaj glede na druge gospodarske subjekte, ki

opravljajo enako dejavnost. Zato neobvestitev zavezanca zaradi potreb preiskave, ki jo izvedejo carinski ali policijski organi, o tem, da taka preiskava poteka, pomeni ob neobstoju vsakršnega goljufivega ravnanja ali malomarnosti zavezanca poseben položaj v smislu člena 13(1) Uredbe št. 1430/79 (glej zgoraj navedeno sodbo De Haan, točka 53).

52 Zato je treba preučiti, ali obstajajo dokazi, kot to trdijo tožeče stranke, da so bili italijanski organi seznanjeni z zadevnim tihotapljenjem cigaret in da so kljub temu dovolili izvedbo tranzitnih operacij z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991.

53 Prvič, Sodišče prve stopnje meni, da dejstvo, da je direktor carinskega urada na Fernetičih, potem ko so bile izpolnjene carinske formalnosti v zvezi z operacijo z dne 16. novembra 1991, zahteval, naj finančna policija pregleda tovornjak, zaradi česar je bilo treba ta tovornjak zasledovati in prestreči, ne zadostuje za dokaz, da so bili organi obveščeni o pravi vsebini tovora. Kot to navaja zapisnik o pridržanju, ki so ga sestavili carinski organi na Fernetičih 16. novembra 1991, je direktor carinskega urada namreč odredil pregled vozila, ker je sumil, da se tovor, ki se je prevažal, razlikuje od tovora, ki je bil prijavljen. Na podlagi dejstva, da se je ta pregled opravil, ko je tovornjak že zapustil carinsko območje, ni mogoče zaključiti, da ni šlo za naključni pregled.

54 Nadalje, Sodišče prve stopnje meni, da niti poizvedbe niti preiskave, ki jih je opravila italijanska policija v Bresci, ne dokazujejo, da so bili italijanski organi predhodno obveščeni o tihotapstvu. Iz zapisnika preiskave, ki ga je sestavila finančna policija iz Trsta 17. novembra 1991, namreč izhaja, da so zadevni policijski ukrepi sledili odkritju cigaret v pregledanem tovornjaku na Fernetičih ter predhodnim preiskavam policije in pregledu zasežene dokumentacije, ki jo je imel voznik tovornjaka. Poleg tega je treba opozoriti, da je bil voznik tovornjaka, v nasprotju s trditvami tožečih strank, po pridržanju že na kratko zaslišan 16. novembra.

55 Poleg tega je treba natančneje opredeliti, da dajatve, za katere se je zahteval odpust, ne ustrezajo carinski operaciji z dne 16. novembra 1991, temveč prejšnjima operacijama z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991. Za uporabo sodne prakse De Haan bi torej morali biti organi s tihotapljenjem domnevno seznanjeni pred tema datumoma.

56 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da dejstvo, da deklaracija z dne 16. septembra 1991 ni bila pravilno potrjena, ne dokazuje, da so bili organi seznanjeni s tihotapljenjem z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991. Iz podatkov v spisu namreč ni mogoče sklepati, da so bili italijanski carinski organi seznanjeni s tem domnevnim ponarejanjem pred 16. novembrom 1991. Po drugi strani pa je v zapisniku, ki ga je sestavil carinski urad na Fernetičih 16. decembra 1991, navedeno, da se je tihotapljenje tovora, ki je ustrezalo operaciji z dne 16. septembra 1991, odkrilo po izjavah C, ki jih je ta dal 16. novembra 1991, in pregledu carinskih registrov na Fernetičih, ki je bil opravljen po teh izjavah.

57 V zvezi s trditvijo, da so slovenski organi italijanske kolege predhodno obvestili o obstoju cigaret v tovorih, na katere so se nanašale deklaracije z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991, je treba pripomniti, da tožeče stranke, razen obstoja Sporazuma o vzajemni administrativni pomoči v odkrivanju in preprečevanju carinskih prekrškov, sklenjenega med Italijo in Jugoslavijo 10. novembra 1965, v zvezi s tem ne navajajo nobenega dokaza. Ta sporazum od slovenskih organov ni zahteval, naj italijanske organe nemudoma obvestijo vsakič, ko prevoz tobaka zapusti njihovo ozemlje. Sicer je v zapisniku, ki ga je sestavil carinski urad na Fernetičih 16. decembra 1991, navedeno, da so italijanski organi 7. decembra 1991 slovenske organe zaprosili za informacije in da so ti na podlagi te prošnje 13. decembra 1991 potrdili datume, ko so zadevni prevozi zapustili slovensko carino, ter italijanske organe obvestili, da je pri prijavljenem blagu šlo večinoma za tuje tobačne izdelke.

58 In za konec, sklicevanje tožečih strank na zgoraj navedeno sodbo Spedition Wilhelm Rotermund proti Komisiji v obravnavanem primeru ni upoštevno. V tej zadevi je poseben položaj izhajal iz obstoja goljufivih praks, ki jih je bilo mogoče razumno pojasniti le z dejavno soudeležbo uslužbenca namembnega carinskega urada. Sodišče prve stopnje je v tej zvezi presodilo, da se Komisija veljavno ni mogla omejiti na to, da od tožeče stranke zahteva, naj predloži uradni in dokončni dokaz o takšni udeležbi. Zato gre za položaj, ki se dejansko razlikuje od položaja v obravnavanem primeru.

59 Končno iz navedenega izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da so bili italijanski organi predhodno seznanjeni s tihotapljenjem cigaret in da so kljub temu zavestno dopustili izvedbo goljufij, ki ustrezata tranzitnima operacijama z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991.

b) Trditev tožečih strank, da je tihotapljenje, katerega žrtve so bile, preseglo poslovna tveganja, povezana z njihovo poklicno dejavnostjo

Trditve strank

60 Tožeče stranke trdijo, da so bile žrtve premetenega tihotapljenja, pri katerem so bila uporabljena precejšnja sredstva in ki ga je izvedla združba storilcev iz različnih držav. Trdijo, da je izreden značaj položaja tudi posledica resnosti dejanj, ekonomskega pomena kršitve zakona in obstoja vsaj štirih kaznivih dejanj, ki so jih tihotapci storili zaporedoma. Tožeče stranke opozarjajo, da v prevoznih dokumentih ali računih, ki jih je voznik tovornjaka predložil za pridobitev tranzitnih

dokumentov T 1, ni bila ugotovljena nobena nepopolnost ali napaka. Opozarjajo, da gre v obravnavanem primeru za prvi in edini primer, v katerem so bili ob izdaji tranzitnih dokumentov prevarani v dobri veri, čeprav so pred tem v več desetletjih dejavnosti kot prijavitelji izdali na stotine dokumentov T 1.

61 Tožeče stranke poudarjajo, da izpodbijana odločba ni pravilna, ker njihovo dejavnost opredeljuje z izrazom „prevozniki" ali „carinski zastopniki". Trdijo, da prevozništvo ni vključeno v dejavnost, ki jo izvaja družba Nordspedizionieri, in da jih ni mogoče opredeliti kot „carinske zastopnike" oziroma „agenti in dogana" v smislu, ki ga italijansko pravo pripisuje pogodbi o trgovskem zastopanju. Tožeče stranke tako trdijo, da so izvajale samo dejavnost carinskega zastopanja kot carinski zastopniki ali „spedizionieri doganali" v skladu z določbami italijanskega carinskega zakona, zlasti s členoma 40 in 47 in z naslednjimi členi odloka predsednika republike št. 43 z dne 23. januarja 1973.

62 Tožeče stranke opozarjajo, da je bil status carinskega posrednika priznan s carinskimi predpisi Skupnosti, ter se sklicujejo na šesto uvodno izjavo in člen 3(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 3632/85 z dne 12. decembra 1985 o določitvi pogojev, pod katerimi lahko oseba vloži carinsko deklaracijo (UL L 350, str. 1), ter tudi na člen 5 Carinskega zakonika. Opozarjajo, da te določbe omogočajo, da carinske deklaracije vložijo zastopniki, ki nastopajo bali v svojem imenu, vendar na tuj račun, ali v tujem imenu in na tuj račun, in da carinski posrednik v skladu s členom 3 italijanskega zakona št. 1612 z dne 22. decembra 1960 o priznavanju poklica carinskega posrednika ne more brez utemeljitve zavrniti svojega posredovanja.

63 Tožeče stranke nasprotujejo trditvi v izpodbijani odločbi, da so goljufije, ki jih izvedejo tretje osebe, del običajnih poslovnih tveganj, ki jim je izpostavljen carinski posrednik, in ne morejo pomeniti posebnega položaja v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79. Trdijo, da člen 4(1) Uredbe št. 1031/88, v katerem je določeno, da so plačilu carinskega dolga zavezane osebe, ki so odstranile blago carinskemu nadzoru

ali so bile udeležene pri tej odstranitvi, potrjuje odgovornost *ex delicto*, ki ne velja za tožeče stranke, ker so bile v kazenskem postopku v celoti oproščene. Tožeče stranke trdijo, da se v obravnavanem primeru uporablja samo člen 4(1) Uredbe št. 1031/88 in ne drugi odstavek istega člena, ki zadeva samo primere, v katerih lastnik blaga ne izvrši svojih obveznosti, kot v primeru njegovega stečaja.

64 Tožeče stranke opozarjajo, da poklicni zastopnik, ki vloži carinsko deklaracijo, ne prevzema poslovnih tveganj in da torej trditev, da so transakcije, ki jih goljufivo storijo tretje osebe, del poslovnih tveganj, s katerimi se navadno srečuje carinski deklarant, nima pravnega pomena. Poleg tega poudarjajo, da sodna praksa Sodišča prve stopnje, zlasti od sodbe z dne 19. februarja 1998 v zadevi Eyckeler & Malt proti Komisiji (T-42/96, Recueil, str. II-401), izključuje, da je lahko nezavedna uporaba ponarejenih dokumentov pri carini običajno poslovno tveganje. Opozarjajo namreč, da je Sodišče prve stopnje v tej sodbi odločilo, da v okoliščinah, v katerih Komisija ni izpolnila svoje dolžnosti nadzora in kontrole, zelo strokovno izvedene ponaredbe presegajo običajno poslovno tveganje, ki ga mora nositi gospodarski subjekt (zgoraj navedena sodba Eyckeler & Malt proti Komisiji, točki 188 in 189).

65 Tožeče stranke trdijo, da navedena sodba Eyckeler & Malt proti Komisiji pomeni odstop od prejšnje sodne prakse in začetek nove, ki je bolj v skladu z zahtevami zaščite mednarodne trgovine. Tožeče stranke v zvezi s tem navajajo navedeno sodbo Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji (točki 163 in 164) ter sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. maja 2001 v zadevi Kaufring in drugi proti Komisiji (T-186/97, T-187/97, od T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, od T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 in T-147/99, Recueil, str. II-1337). Predvsem zgoraj navedena sodba Kaufring in drugi proti Komisiji poudarja temeljno načelo legitimnega zaupanja v dokumente, ki jih sestavijo tuji organi.

66 Komisija poudarja, da uporaba ponarejenih dokumentov, čeprav v dobri veri, ne more biti poseben položaj in je del običajnih poslovnih tveganj, povezanih z dejavnostjo gospodarskega subjekta. Zato tožečih strank dejstvo, da niso odgovorne za organizacijo tihotapljenja, ne oprošča plačila carinskega dolga.

Presoja Sodišča

67 Takoj je treba ugotoviti, da je v tretji uvodni izjavi izpodbijane odločbe, čeprav se tožeče stranke predstavljajo kot „spedizionieri doganali" (carinski posredniki), družba Nordspedizionieri opredeljena kot „società di transporti, agente in dogana" (prevozna družba, carinski zastopnik). Tožeče stranke so v dopisu z dne 6. maja 2002 v odgovor na uvodne ugovore Komisije zoper zahtevani odpust dajatev očitale, da carinski posredniki skrbijo samo za trgovinske dokumente in da se v nasprotju s carinskimi zastopnikiv ne ukvarjajo s prevozom blaga ter nimajo pooblastila za preverjanje tovora. Vendar, čeprav izpodbijana odločba ne opredeljuje pravilno poklica tožečih strank, ostaja dejstvo, da Komisija pri presoji ni upoštevala nobene trditve, povezane z opravljanjem storitev prevoza blaga. Zato nepravilnost, ki jo vsebuje odločba, v praksi ni mogla vplivati na postopek odpusta carinskega dolga.

68 Treba je opozoriti, da obveznosti, ki v obravnavanem primeru bremenijo tožeče stranke, ne veljajo zanje toliko zaradi njihovega statusa carinskih posrednikov kot zaradi njihovega statusa glavnega zavezanca za obe zadevni zunanji tranzitni operaciji. V skladu s členom 11(a) Uredbe št. 222/77 je namreč glavni zavezanec odgovoren pristojnim organom za pravilno izvršitev skupnostne tranzitne operacije ter mora v skladu s členom 13(a) in (b) te uredbe predložiti nedotaknjeno blago pri namembnem uradu v predpisanem roku in upoštevati ukrepe, ki so jih sprejeli

pristojni organi za zagotavljanje istovetnosti, ter spoštovati določbe o skupnem tranzitnem postopku. V tem smislu so tožeče stranke, s tem da so na podlagi carinskih deklaracij z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991 prevzele status glavnega zavezanca, prevzele posebno odgovornost v skladu s carinsko zakonodajo Skupnosti.

69 Trditev, ki jih navajajo tožeče stranke, ko se sklicujejo na svojo razlago člena 4(1) Uredbe št. 1031/88 o določitvi oseb, zavezanih plačilu carinskega dolga, ni mogoče sprejeti. Tožeče stranke v bistvu trdijo, da zato, ker niso bile udeležene pri odstranitvi blaga, niso solidarno odgovorne za plačilo zadevnih carinskih dajatev. V zvezi s tem je dovolj opozoriti, da določbe člena 13 Uredbe št. 1430/79 ne omogočajo izpodbijanja obstoja carinskega dolga (zgoraj navedene sodbe Cereal-mangimi in Italgrani proti Komisiji, točka 11; CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, točka 43, in Hyper proti Komisiji, točka 98), ker so za ugotovitev obstoja dolga pristojni nacionalni organi. Zahtevki, predloženi Komisiji v skladu s členom 13 Uredbe št. 1430/79, se namreč ne nanašajo na vprašanje, ali so nacionalni carinski organi pravilno uporabili materialnopravne določbe carinskega prava (zgoraj navedena sodba Kia Motors in Broekman Motorships proti Komisiji, točka 36).

70 Glede trditve tožečih strank, da je nezavedno in nenamerno sodelovanje pri goljufijah, ki jih storijo tretje osebe, poseben položaj v smislu člena 13 uredbe št. 1430/79, je treba ugotoviti, da na podlagi ustaljene sodne prakse predložitev dokumentov – čeprav v dobri veri –, za katere se pozneje ugotovi, da so bili ponarejeni, ni poseben položaj, ki bi upravičeval odpust uvoznih dajatev (glej v tem smislu zgoraj navedene sodbe Eyckeler & Malt proti Komisiji, točka 162; Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, točka 140, in SCI UK proti Komisiji, točka 58). Sodišče prve stopnje je predvsem razsodilo, da goljufiva narava računov, izročenih carinskemu posredniku, ne pomeni posebnega položaja v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79, ker meni, da to spada v kategorijo poklicnih tveganj, ki jim je

izpostavljen carinski posrednik, ki zaradi narave svojih nalog prevzame odgovornost za pravilnost dokumentov, ki jih predloži carinskim organom, in da torej Skupnost ne more odgovarjati za negativne posledice nepravilnega delovanja njegovih strank (zgoraj navedena sodba Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točki 82 in 83).

71 Vendar pa okoliščine in konkretne značilnosti kaznivega dejanja, na katere so se sklicevale tožeče stranke, kot je raven organiziranosti storilcev, resnost dejanj, ekonomski pomen kršitve ali obstoj štirih kaznivih dejanj, storjenih zaporedoma, ne morejo ovreči tega sklepa (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 5. oktobra 1983 v zadevi Magazzini Generali, 186/82 in 187/82, Recueil, str. 2951, točki 14 in 15, glej tudi zgoraj navedeno sodbo Aslantrans proti Komisiji, točka 58). Prav tako tudi trditve tožečih strank, da italijanski carinski posredniki ne morejo niti prilagoditi svojega plačila glede na svojo oceno tveganja goljufije niti brez utemeljitve zavrniti svojega posredovanja, če se to zahteva, niso elementi, zaradi katerih bi se prosilec lahko znašel v izrednem položaju glede na druge gospodarske subjekte, ker te okoliščine vplivajo na neopredeljeno število gospodarskih subjektov, in sicer na vse italijanske carinske posrednike (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 25. februarja 1999 v zadevi Trans-Ex-Import, C-86/97, Recueil, str. I-1041, točka 22, in z dne 27. septembra 2001 v zadevi Bacardi, C-253/99, Recueil, str. I-6493, točka 56, ter zgoraj navedeno sodbo De Haan, točka 52). Dejstvo, da gre v obravnavanem primeru za prvi primer goljufije, s katerim so se srečale tožeče stranke, ne zadostuje za nastanek izrednih okoliščin v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79.

72 Vendar bi prišli do drugačnega zaključka, in sicer obstoja posebnega položaja, če bi bila zaradi resne napake v ravnanju Komisije ali nacionalnih carinskih organov olajšana zloraba dokumentov (zgoraj navedena sodba SCI UK proti Komisiji, točka 59, glej v tem smislu tudi zgoraj navedene sodbe Eyckeler & Malt proti Komisiji, točki 189 in 190; Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, točka 163, ter Kaufring in drugi proti Komisiji, točki 235 in 302). Ker je mišljeno, da se člen 13 Uredbe št. 1430/79 uporablja, ko so okoliščine, ki opredeljujejo odnos med gospodarskim subjektom in upravo, take, da temu gospodarskemu subjektu ni pravično naložiti škodo, ki mu po navadi ne bi nastala (zgoraj navedena sodba

Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, točka 22), je treba sklepati, da bi take okoliščine ustvarile poseben položaj v smislu navedene določbe in bi upravičevale odpust uvoznih dajatev (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, točki 163 in 164).

73 Zato je treba v obravnavanem primeru preizkusiti, ali so tožeče stranke dokazale, da Komisija ali nacionalni carinski organ niso ravnali pravilno.

c) Opustitev pregleda s strani carinskih organov

Trditve strank

74 Tožeče stranke opozarjajo, da carinski organi niso pregledali tovorov z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991 in da so, s tem da so v potrdila o tranzitu vnesli zaznamek o skladnosti, ne da bi pregledali tovornjake, potrdili verodostojnost dokumentov, ki jih je predložil voznik. Predvsem trdijo, da bi morali carinski organi, če so sumili, da so bile v operacijah z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991 storjene kršitve, kot so sumili za operacijo z dne 16. novembra 1991, preveriti blago. Opozarjajo tudi, da je bila ustrezna varščina v višini 100.000.000 ITL položena ob izdaji dveh potrdil o jamstvu plačila carinskih dajatev, ki bi se morale plačati za prijavljeni tovor kartonske embalaže. Ustreznost te varščine bi po potrebi morali oceniti carinski organi, ki so lahko pregledali tovornjak ob izdaji obeh potrdil o tranzitu. Čeprav bi se izkazalo, da carinski organi in finančna policija niso vedeli za tihotapljenje, naj bi bili prav tako odgovorni, ker niso fizično pregledali blaga.

75 Tožeče stranke se sklicujejo tudi na načelo zaupanja gospodarskega subjekta v pravilno uporabo zakonodaje Skupnosti. Trdijo, da so slovenski carinski organi zaradi obstoja navedenega sporazuma o administrativni pomoči med Italijo in Jugoslavijo morali opozoriti italijanske organe, da je zadevni tovor občutljivo blago, za katero velja monopol visoke ekonomske vrednosti, ter da posledic morebitnih pomanjkljivosti tega sistema obveščanja o obstoju tihotapljenja in njegovega preprečevanja ne more nositi carinski deklarant. Čeprav se sodna praksa, ki izhaja iz zgoraj navedene sodbe De Haan, ne uporablja v obravnavanem primeru, je torej treba uporabiti načelo, ki ga postavljata navedena sodba Eyckeler & Malt proti Komisiji in sodba Sodišča z dne 1. aprila 1993 v zadevi Hewlettt Packard France (C-250/91, Recueil, str. I-1819), ker so tožeče stranke upravičeno zaupale v preventivne preglede občutljivega blaga, ki jih izvajajo institucije Skupnosti.

76 Komisija vztraja pri tem, da čeprav je res, da lahko v nekaterih okoliščinah zaradi goljufije, storjene z dobroverno predložitvijo ponarejenih dokumentov, odpust dolga upravičen, zlasti kadar hude napake v ravnanju Komisije ali carinskih organov olajšajo zlorabo navedenih dokumentov, v obravnavanem primeru tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza o nepravilnem ravnanju italijanske uprave.

Presoja Sodišča

77 Trditev tožečih strank v bistvu pomeni, prvič, da bi morali italijanski organi fizično preveriti blago, ki je bilo predmet tranzitnih operacij z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991, in drugič, da so bili slovenski carinski organi dolžni opozoriti italijanske carinske organe o zadevnem prevozu tobačnih izdelkov.

78 Prvič, Sodišče prve stopnje opozarja, da od nacionalnih carinskih organov ne bi bilo razumno zahtevati, naj opravijo fizični pregled vsega tovora, ki prečka meje Skupnosti. Razmere v mednarodnem prevozu blaga v praksi onemogočajo fizične preglede vseh čezmejnih prevozov. Kot je razvidno iz uvodne izjave 36 izpodbijane odločbe, sprejetje tranzitne deklaracije pristojni carinski upravi ne jemlje možnosti, da opravi naknadne preglede (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 13. novembra 1984 v zadevi Van Gend & Loos proti Komisiji, 98/83 in 230/83, Recueil, str. 3763, točka 20). Nazadnje, v nasprotju s trditvami tožečih strank, iz podatkov v spisu ni mogoče sklepati, da so italijanski organi sumili, da obstajajo nepravilnosti v operacijah z dne 30. oktobra in 5. novembra 1991.

79 Drugič, treba je ugotoviti, da Sporazum o administrativni pomoči v odkrivanju in preprečevanju carinskih prekrškov, ki sta ga Italija in Jugoslavija sklenili 10. novembra 1965, slovenskim carinskim organom ni nalagal, naj nemudoma obvestijo italijanske carinske organe o vseh prevozih tobačnih izdelkov, ki gredo z njihovega ozemlja v Italijo. V Sporazumu so določeni samo vzajemna pomoč in vzpostavitev tesnega sodelovanja med obema upravama (člena 1 in 3), vzpostavitev „kolikor je mogoče" posebnega nadzora nad gibanjem blaga in prevoznih sredstev, glede katerih je sporočeno, da pomenijo pomemben nezakoniti prevoz (člen 4), ter izmenjavo informacij zlasti o vrsti blaga, ki je bilo predmet carinskih kršitev (člen 5).

80 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev Sodišče prve stopnje meni, da tožeče stranke niso dokazale, da so nacionalni carinski organi storili resne kršitve, ki bi olajšale zlorabo zadevnih potrdil o tranzitu. Zato je treba sklepati, da v obravnavanem primeru okoliščina, da so tožeče stranke dobroverno predložile dokumente, za katere je bilo pozneje ugotovljeno, da so ponarejeni, ne more biti poseben položaj, ki upravičuje odpust carinskih dajatev.

d) Nezmožnost tožečih strank, da pregledujejo tovornjake

Trditve strank

81 Tožeče stranke navajajo, da delujejo na meji med Italijo in Slovenijo, da so izdale potrdila o skupnostnem tranzitu po odhodu tovornjaka iz Ljubljane ter da zato niso imele možnosti pregledati tovora. Tožeče stranke dodajajo, da carinski deklaranti ne morejo zahtevati pregleda prevoznih sredstev, predvsem zaradi hitrosti, s katero se morajo izvesti tranzitne operacije zaradi očitnih razlogov obmejnega prometa.

82 Komisija poudarja, da presoja pogoja, ali obstaja poseben položaj, ne more biti odvisna od kraja, ki je objektivna okoliščina, ki lahko dejansko ali potencialno zadeva veliko gospodarskih subjektov (zgoraj navedena sodba Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, točka 22).

Presoja Sodišča prve stopnje

83 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, lahko obstaja poseben položaj v smislu člena 13(1) Uredbe št. 1430/79, če se z vidika cilja, ki zasleduje pravičnost, ugotovi obstoj okoliščin, ki lahko prosilca postavijo v izreden položaj glede na druge gospodarske subjekte, ki opravljajo enako dejavnost (zgoraj navedene sodbe Trans-Ex-Import, točka 22; Bacardi, točka 56, in De Haan, točka 52).

84 Vendar pa je treba ugotoviti, da niti dejstvo, da tožeče stranke delujejo na meji in ne v kraju začetka prevoza, niti zatrjevana nezmožnost, da bi pregledale tovornjak, nista okoliščini, ki bi jih lahko postavili v izreden položaj glede na druge gospodarske subjekte, ker te okoliščine zadevajo nedoločeno število gospodarskih subjektov. Zato te okoliščine ne morejo pomeniti posebnega položaja v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79. Poleg tega je treba opozoriti, da lahko carinski posredniki, preden predložijo carinsko deklaracijo, od carinskih služb zahtevajo, naj preverijo blago, čeprav lahko to možnost uporabijo samo izjemoma.

e) Uravnoteženje obstoječih interesov

Trditve strank

85 Tožeče stranke opozarjajo, da je Sodišče priznalo obstoj izrednega položaja glede na druge gospodarske subjekte, ki izvajajo enako dejavnost, ker bi pobiranje dajatev finančno uničilo zadevni gospodarski subjekt zaradi visokega zneska carinskega zahtevka (zgoraj navedena sodba Trans-Ex-Import). Tožeče stranke navajajo tudi, da mora Komisija presoditi vse okoliščine za ugotovitev, ali te pomenijo poseben položaj, ter uravnotežiti interes Skupnosti, da se zagotovi spoštovanje carinskih predpisov, in interes dobrovernega gospodarskega subjekta, da ne utrpi škode, ki presega običajno poslovno tveganje (zgoraj navedena sodba Spedition Wilhelm Rotermund proti Komisiji, točka 53). Izpodbijana odločba naj ne bi primerjala obstoječih interesov, ker je z njo samo izključena uporaba člena 13 Uredbe št. 1430/79.

86 Komisija trdi, da trditev tožečih strank pomeni, da bi morala Komisija pred zavrnitvijo zahtevka za odpust sestaviti neke vrste računovodsko bilanco tveganj, ki bremenijo lastna sredstva Skupnosti, in tveganj, ki nastanejo za gospodarske subjekte. Nasprotno pa naj bi bil na podlagi sodne prakse namen analize, ki jo je treba opraviti, ugotoviti, ali so Komisija ali carinski organi storili napako, zaradi katere bi lahko bilo gospodarskemu subjektu naloženo pretirano breme.

Presoja Sodišča prve stopnje

87 Treba je ugotoviti, da Sodišče – v nasprotju s trditvami tožečih strank – v zgoraj navedeni sodbi Trans-Ex-Import ni sklepalo, da je dejstvo, da lahko pobiranje dajatev finančno uniči gospodarski subjekt zaradi visokega zneska carinskega zahtevka, okoliščina, ki lahko pomeni poseben položaj. Čeprav je predložitveno sodišče dejansko Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje, da bi med drugim ugotovilo, ali je dejstvo, da pobiranje carinskih dajatev povzroči uničenje podjetja, poseben položaj v smislu člena 905(1) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o Carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 253, str. 1) (zgoraj navedena sodba Trans-Ex-Import, točka 13), je Sodišče odgovorilo samo, da ugotovitev posebnega položaja predpostavlja obstoj okoliščin, ki lahko prosilca postavijo v izreden položaj glede na druge gospodarske subjekte, ki opravljajo enako dejavnost (zgoraj navedena sodba Trans-Ex-Import, točka 22).

88 Prav tako ni mogoče sprejeti trditve tožečih strank, da temelji izpodbijana odločba na primerjavi obstoječih interesov. Treba je spomniti, da ima Komisija pri uporabi člena 13 Uredbe št. 1430/79 diskrecijsko pravico, ki jo mora izvajati tako, da uravnoteži interes Skupnosti, da se zagotovi spoštovanje carinskih predpisov, in interes dobrovernega gospodarskega subjekta, da ne utrpi škode, ki presega običajno poslovno tveganje (zgoraj navedeni sodbi Eyckeler & Malt proti Komisiji, točka 133,

in Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točka 78). Treba je ugotoviti, da v nasprotju s trditvami tožečih strank Komisija v izpodbijani odločbi ni samo izključila uporabe člena 13 Uredbe št. 1430/79, temveč je – s tem da je sklepala, da okoliščine obravnavanega primera niso presegle običajnega poslovnega tveganja, povezanega s to dejavnostjo – tudi preučila, ali te okoliščine spadajo v poslovno tveganje, ki ga običajno nosijo carinski posredniki (glej zlasti uvodno izjavo 30 izpodbijane odločbe).

89 Iz zgornjih ugotovitev je razvidno, da tožeče stranke niso uspele dokazati – ne glede na to, ali se njihove trditve obravnavajo zaporedoma ali skupaj –, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je menila, da okoliščine obravnavanega primera niso poseben položaj v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79.

3. Neobstoj malomarnosti in goljufivega ravnanja

Trditve strank

90 Tožeče stranke uvodoma trdijo, da sklep z dne 14. januarja 1994 o ustavitvi kazenskih postopkov, ki ga je izdal preiskovalni sodnik pri Tribunale civile e penale di Trieste, dokazuje, da v obravnavanem primeru niso ravnale goljufivo ali malomarno v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79. Opozarjajo, da gre v obravnavanem primeru za prvi in edini primer, v katerih so bile v svoji dobri veri prevarane ob izdaji potrdil o tranzitu, čeprav so pred tem v več desetletjih dejavnosti kot prijavitelji izdale na stotine dokumentov T 1. Tožeče stranke navajajo, da so bila zadevna potrdila o tranzitu izdana v skladu z običajno poslovno prakso, ki je carinski

organi v preteklosti niso nikoli izpodbijali, ter da je torej Komisija morala predložiti dokaza o njihovem očitno malomarnem ravnanju (zgoraj navedena sodba Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, točka 136) in dokazati, da so tožeče stranke zadevni potrdili v obravnavanem primeru sestavile in izdale drugače.

91 Tožeče stranke nasprotujejo trditvi v izpodbijani odločbi, da so bile glede na svoj status običajnih carinskih deklarantov dolžne sprejeti vse primerne previdnostne ukrepe v zvezi s tranzitno odpremo, predvsem da so bile dolžne pred deklaracijo preveriti vrsto blaga v tovornjakih. Tožeče stranke v zvezi s tem opozarjajo, da so bile operacije izvedene v obmejnem carinskem uradu in torej „v vrsti", se pravi ob prečkanju meje vsakokratnega tovornjaka, ter da bi se s tem, ko bi se blago raztovorilo na carinskem območju, oviral pretok blaga. Tožeče stranke trdijo tudi, da lahko carinski deklarant zahteva pregled blaga samo, če obstaja jasen dvom o vrsti blaga zaradi napačnih podatkov ali protislovij v predloženih dokumentih, in da mora to dovoliti carinski organ. Opozarjajo tudi, da je bila teža tovornjaka, ki je prevažal cigarete, enaka teži, ki bi jo imel, če bi dejansko prevažal kartonsko embalažo, in je torej ustrezala vrsti tovora, prijavljenega v prevoznih dokumentih in spremnih računih.

92 Tožeče stranke trdijo, da so v okviru možnosti na podlagi svojih poklicnih izkušenj in ob posebni skrbnosti pri preučitvi dokumentov, ki so jim bili predloženi, sklepale, da tovornjaki prevažajo kartonsko embalažo, kot je to bilo v številnih drugih primerih, ker je bilo to blago predmet običajnega tranzita v carinskem uradu na Fernetičih. Še več, tožeče stranke trdijo, da so se dokumenti, na podlagi katerih so bile sestavljene tranzitne deklaracije, zdeli popolnoma pravilni, kar potrjuje dejstvo, da so carinski organi vnesli zaznamek o skladnosti.

93 Komisija navaja, da trditve tožečih strank pomenijo, da kljub svojemu statusu deklarantov ne bi smele biti odgovorne. Tako razumevanje bi pomenilo zanikanje obveznosti skrbnosti, ki jo ima deklarant, in bilo v nasprotju z zahtevami pravičnosti, na katerih temeljijo postopki odpusta. Komisija opozarja, da je imelo Sodišče Skupnosti priložnost opozoriti na pomen merila skrbnosti gospodarskega subjekta, ki vloži carinsko deklaracijo (zgoraj navedena sodba Hewlett Packard France, točka 27), ker je to merilo bistveno za ugotovitev, ali je bil gospodarski subjekt očitno malomaren (sodba Sodišča prve stopnje z dne 5. junija 1996 v zadevi Günzler Aluminium proti Komisiji, T-75/95, Recueil, str. II-497, točka 43). Komisija zaključuje, da preučitev izpodbijane odločbe kaže, da tožeče stranke niso dokazale skrbnosti, ki se zahteva od izkušenega gospodarskega subjekta.

Presoja Sodišča prve stopnje

94 Na podlagi člena 13 Uredbe št. 1430/79 morata biti izpolnjena dva kumulativna pogoja, da se lahko izvede odpust uvoznih dajatev, in mora obstajati poseben položaj, ravnanje gospodarskega subjekta pa mora biti goljufivo ali očitno malomarno (zgoraj navedene sodbe Covita, točka 29; De Haan, točka 42, in SCI UK proti Komisiji, točka 45). Zato je treba predlog za povrnitev dajatve zavrniti, če ni izpolnjen eden od pogojev (zgoraj navedene sodbe Günzler Aluminium proti Komisiji, točka 54; Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točka 87, ter Kaufring in drugi proti Komisiji, točka 220).

95 Vendar je Sodišče prve stopnje razsodilo, da Komisija v obravnavanem primeru ni storila očitne napake pri presoji, ko je sklepala, da okoliščine primera niso pomenile posebnega položaja v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79. Zato ni treba preskusiti, ali je izpolnjen pogoj goljufivega ali očitno malomarnega ravnanja.

96 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da drugi razlog ni utemeljen.

97 Zato je treba zavrniti predloge tožečih strank za razveljavitev izpodbijane odločbe.

II – *Podredni predlogi: uveljavljanje delnega odpusta carinskih dajatev*

Trditve strank

98 Tožeče stranke podredno nasprotujejo temu, da je bila z izpodbijano odločbo zavrnjena njihova zahteva, da bi se del zadevnega carinskega dolga štel, kot da ne obstaja več, zaradi delne zaplembe blaga, ki je predmet carinskih dajatev, v skladu s tem, kar je za tak primer določeno v členu 8(1)(b) Uredbe št. 2144/87. Opozarjajo, da je finančna policija v Trstu 8. aprila 1992 v okviru poizvedb zasegla 8010 kg tujih tobačnih izdelkov v skladišču v Bareggiu, in trdijo, da obstaja velika verjetnost, da je bilo zaplenjeno blago tisto, ki se je prevažalo s tranzitnimi deklaracijami, ki so jih tožeče stranke izdale 30. oktobra in 5. novembra 1991. Tožeče stranke trdijo, da je ugotovitev zneska carinskega dolga zgodovinsko dejstvo, iz katerega izhaja spor, tako da zahtevka ni mogoče razglasiti za nedopustnega, če izhaja iz objektivne predpostavke zadeve.

99 Komisija trdi, da je ta zahtevek ni dopusten, ker na podlagi ustaljene sodne prakse v okviru ničnostne tožbe sodišče Skupnosti instituciji Skupnosti ne more odrediti, naj sprejme ukrepe, ki jih zahteva izvršitev sodbe o razglasitvi ničnosti odločbe.

Presoja Sodišča prve stopnje

100 Tožeče stranke z očitkom, da je bil domnevno kršen člen 8(1)(b) Uredbe št. 2144/87, Sodišču prve stopnje predvsem predagajo, naj „v vsakem primeru" ugotovi, da jim je treba odpustiti dajatve za 8010 kg tujih tobačnih izdelkov, zaplenjenih v Bareggiu.

101 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da cilj določb člena 13(1) Uredbe št. 1430/79 ni omogočiti izpodbijanje načela izterljivosti carinskega dolga (zgoraj navedene sodbe Cerealmangimi in Italgrani proti Komisiji, točka 11; CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, točka 43, ter Hyper proti Komisiji, točka 98). Vendar pa se vprašanje delne ali celotne ugasnitve carinskega dolga z zaplembo blaga, ki je predmet carinskih dajatev, v smislu člena 8 (1)(b) Uredbe št. 2144/87 nujno nanaša ali na vprašanje obstoja carinskega dolga ali na vprašanje določitve njegovega zneska. Prav tako je treba ugotoviti, da se zahtevki, predloženi Komisiji v skladu s členom 13 Uredbe št. 1430/79, ne nanašajo na vprašanje, ali so nacionalni carinski organi pravilno uporabili materialnopravne določbe carinskega prava (zgoraj navedena sodba Kia Motors et Broekman

Motorships proti Komisiji, točka 36). Zato se za vprašanje prenehanja obstoja carinskega dolga z zaplembo dela blaga, ki je predmet carinskih dajatev, ta določba ne uporabi.

102 Tega zaključka ne morejo ovreči trditve tožečih strank, da je ugotovitev zneska carinskega dolga zgodovinsko dejstvo, iz katerega izhaja spor. Ta trditev ne upošteva omejitev in posebnosti mehanizma odpusta ali povračila carinskih dajatev iz člena 13(1) Uredbe št. 1430/79.

103 Ob upoštevanju zgornjega je treba predloge tožečih strank, naj se ugotovi, da jim je treba odpustiti dajatve v zvezi s carinskim dolgom za 8010 kg zaplenjenih tobačnih izdelkov, razglasiti za nedopustne.

104 Zato je treba tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

105 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeče stranke niso uspele, zato se jim poleg tega, da nosijo svoje stroške, v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov, ki jih je ta priglasila.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeče stranke nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 14, decembra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednica

P. Lindh

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 4410

Dejansko stanje ..... II - 4414

Postopek in predlogi strank ..... II - 4417

Pravo ..... II - 4418

I – Predlogi za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe ..... II - 4418

A – Prvi tožbeni razlog: več vsebinskih napak v izpodbijani odločbi ..... II - 4419

1. Pregled operacije z dne 16. novembra 1991 ..... II - 4419

Trditve strank ..... II - 4419

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4420

2. Znesek zahtevanega odpusta dajatev ..... II - 4420

Trditve strank ..... II - 4420

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4421

B – Drugi tožbeni razlog: obstoj posebnega položaja ter neobstoj goljufivega ravnanja in očitne malomarnosti v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79 II - 4423

1. Uvodne ugotovitve ..... II - 4423

2. Obstoj posebnega položaja ..... II - 4425

a) Domnevna predhodna seznanjenost italijanskih organov s tihotapljenjem ..... II - 4425

Trditve strank ..... II - 4425

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4427

b) Trditev tožečih strank, da je tihotapljenje, katerega žrtve so bile, preseglo poslovna tveganja, povezana z njihovo poklicno dejavnostjo ..... II - 4430

Trditve strank ..... II - 4430

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4433

c) Opustitev pregleda s strani carinskih organov ..... II - 4436

Trditve strank ..... II - 4436

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4437

d) Nezmožnost tožečih strank, da pregledujejo tovornjake ..... II - 4439

Trditve strank ..... II - 4439

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4439

e) Uravnoteženje obstoječih interesov ..... II - 4440

Trditve strank ..... II - 4440

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4441

3. Neobstoj malomarnosti in goljufivega ravnanja ..... II - 4442

Trditve strank ..... II - 4442

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4444

II – Podredni predlogi: uveljavljanje delnega odpusta carinskih dajatev ..... II - 4445

Trditve strank ..... II - 4445

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4446

Stroški ..... II - 4447